Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѝ.

Рекламаціи неопечатанѝ вôльнѝ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 66. | Нинѣ: Завтра: | гр. к. Якова Еп. Н. 5 посту | рим. к. Франца П. 5. чорна | Субота 21 марта (2 цвѣтня) 1892. | Всхôдъ сонця 5 г. 39 м.; захôдъ 6 г. 30 м. Баром. 761 терм. + 8·4° + 4·0°. | Рôкъ II.

Братъ противъ брата.

Настала весна, сонце трохи пригрѣло та й о стôлько стало людямъ трохи лекше — бодай студѣнь не тисне; але що то дѣє ся въ краю, то ажъ сумно и важко згадувати! Нужда и голодъ зачинають ажь теперь добре заглядати не лише до тыхъ, що жиють зъ гроша, але й пôдъ стрѣху хлѣбороба, що уважаєсь и єсть дѣйстно пôдпорою цѣлои суспôльности. Вже то у насъ передновокъ буває рôкъ-рôчно страшный. Нема хлѣба на поживу, нема зерна на засѣвъ, нема худобины на обробокъ, а до того ще й кинулись мыши та трѣвогою наповняють господарѣвъ. Словомъ, нужда въ цѣлôмъ краю.

Але зô всѣмъ дасть собѣ чоловѣкъ якось раду, все переможе, все перебуде, лишь тогды єму найгôрша бѣда, коли єго вчѣпить ся не то вже мышь, не то дикій звѣрь, а таки другій чоловѣкъ, що не має надъ нимъ нѣякого милосердія. Отъ тогдѣ то найгôрша бѣда, бо таки братъ противъ брата выступає. И дивно то на тôмъ свѣтѣ буває, що якъ разъ тогды, коли на людей приходить найбôльша бѣда, коли всѣ повиннѝ бы взяти ся за руки и оденъ другому помагати выдобути ся зъ бѣды та нужды, — що, кажемо, якъ разъ тогды знаходять ся люде, котрѝ користають зъ нещастя ближнього и радѝ бы розжити, розбогатѣти добромъ таки рôдного брата. Не маємо тутъ на гадцѣ тыхъ, що то споконвѣку жиють чужимъ добромъ, тыхъ лихварѣвъ, противъ котрыхъ и найострѣйшѝ законы нѣчого не поможуть, але хочемо звернути увагу на тыхъ, що користаючи хвилево зъ нагоды руйнують таки рôдныхъ братôвъ. А такихъ єсть у насъ по селахъ богато и то не лишь мѣжь селянами самыми але навѣть и мѣжь людьми интеліґентными.

Недавно тому прийшовъ до нашои редакціѣ оденъ селянинъ зъ Чесанôвского по пораду, що єму робити, бо єго ліцитують жиды за довгъ 40 зр и 4 зр. 50 кр. Ґрунтъ у него вартости на пôвтретя до три сотки, а ліцитація вже розписана. Якажь тутъ рада? Заплати, та й годѣ! Радимо єму: Може бы вы, чоловѣче, заратували ся въ громадѣ? Може у васъ єсть якій заможнѣйшій господарь, щобы вамъ позичивъ на сплату ратами? А вôнъ на то зъ жалемъ: „Та є у насъ, паноньку, такѝ господарѣ, що могли бы поратувати. Такъ щожь зъ того, коли они ще гôршѝ вôдъ лихварѣвъ; они бы таки заразъ хотѣли на ґрунтъ влѣзти! Отъ оденъ примѣръ. — Въ иншихъ сторонахъ заможнѣйшѝ господарѣ розпозичають теперь на переднôвку по ґарцеви збôжа и кажуть собѣ за него въ жнива вôддавати по чвертцѣ. Чи то такъ годить ся? Чи то по христіяньски? Чи на то вамъ Богъ давъ бôльше, щобы вы шкôру дерли зъ брата? Ще зъ иншихъ сторôнъ жалують ся на то, що въ громадахъ, де єсть лѣсъ громадскій, то раднѝ и люде богатѣйшѝ користають зъ него такъ, що ажь любо, а бѣднѣйшому громадянинови годѣ хочь бы якого небудь хащу допроситись. И зновъ кривда, зновъ таки свôй свого кривдить! А прецѣ майно громадске єсть спôльне и коли вже не инакше, то всѣ повиннѝ бы зъ него однаково користати; а вже такѝ найлекше и найлѣпше поратувати бѣднѣйшого громадянина зъ майна громадского.

Такихъ примѣрôвъ, якъ то свôй свого нищить и руйнує, можна бы ще богато навести. Але що то говорити о селянахъ, коли таке саме водить ся и межи людьми интеліґентными. Яка нужда теперь мѣжь учителями народными, звѣстно загально, а прецѣ на диво и соромъ, знаходять ся мѣжь ними заможнѣйшѝ, котрѝ своихъ братôвъ выкористовують. Про такій случай доносять намъ — не скажемо выразно зъ вôдки, бо ажь встыдно, отъ такъ нѣбы изъ Стрыйщины, нѣбы зъ Долиньского, а може зъ Калуского — про одного заможнѣйшого учителя, котрый розпозычає своимъ товаришамъ по пару шѣстокъ, по 2 до 4 зр., а вôдтакъ робить имъ процесы и вганяє въ кошты, Правда, що той, хто позичивъ, повиненъ дивити ся на то, щобы вôддавъ, але зъ другои стороны грѣхомъ и того, хто користає зъ нужды другого и позычає, знаючи, що той не буде въ силѣ єму вôддати. Не треба робити собѣ кривды, але й несовѣстно другихъ руйнувати не треба.

12

ОСТАПЪ БОНДАРЧУКЪ

Повѣсть Іос. Игн. Крашевского.

(Дальше.)

Коли се дѣє ся въ сальонѣ и неспокôйный ґрафъ гамує ся, щобы не выйти на зустрѣчь, на ґанку дѣє ся инша подѣя. Зъ повозу высѣли Альфредъ и Остапъ, але въ хвили, коли мали входити до сѣней, Остапъ задрожавъ, поблѣдъ и здержуючи товариша, сказавъ до него по нѣмецки, щобы люде ихъ не розумѣли.

— Ґрафе, я знаю твого стрыя дуже добре, а до того поважаю єго, якъ свого добродѣя; тому безъ дозволу єго не можу вôйти въ тобою. Останусь тутъ.

При тыхъ словахъ вôдвернувъ ся, обтеръ потъ, выступаючій єму на блѣде чоло каплями, и сѣвъ на лавѣ на ґанку.

— Що ты! сказивъ ся? — сказавъ Альфредъ. — Що зъ тобою!

— Я не можу вôйти.

— Тажь ты бувъ зô мною въ сальонахъ неодного посольства въ Берлинѣ, а тутъ лякаєшь ся?

— Бо тамъ, ґрафе, кождый, що мôгъ мене образити, бувъ менѣ чужимъ, — розумѣєшь? Тутъ я маю обовязки, а я гордый,— докинувъ тихше. Подумай собѣ, якъ бы прийшлось менѣ знести образу байдужно? Не пôду — єй Богу — иди самъ, оставъ мене тутъ и спытай лише, чи вôльно менѣ войти?

Зворушенє загамовало єму голосъ.

— Отже мы мабуть оба останемо на ґанку, бо я безъ тебе не пôду. Що за дурниця! що за выдумка! То не кождый має право входити? Тажь ты входишь подякувати.

— Такъ, але я входжу зъ тобою, за тобою, входжу якъ... якъ... Я не знаю, я не можу. Не пôду.

— Стямь ся — шепнувъ Альфредъ, выставляєшь себе и мене на смѣхъ слугъ, що ту стоять; змилосердись.

— Иди — сказавъ Остапъ — иди впередъ. Я потôмъ увôйду. — И Остапъ зôрвавъ ся зъ лавки и скочивъ на подвôрє.

Альфредъ постоявъ хвилину, але скоро отямивъ ся и натягаючи рукавички та поправляючи волося, сказавъ до Остапа:

— Приложи хустину до носа; скажу, що ты хорый.

— Говори, що хочешь.

Альфредъ ще не знавъ, що почати, а тымчасомъ ґрафъ ходивъ нетерпеливо по сальонѣ; самъ радъ бы выглянути, а не хоче зганьбити ся поспѣхомъ навѣть передъ братанкомъ: тому тупотить ногами, гнѣває ся и сѣдає знову до ґазеты.

Ажь ось дверѣ отворились и войшовъ Альфредъ. Зъ отвертыми руками прискочивъ до него стрый, удаючи ще бôльшу прихильнôсть, якъ мавъ у серцю.

— Любый Альфреде!

— Любый стрыю!

Кинувъ окомъ на дверѣ, не входить нѣхто бôльше.

— Що се? — подумавъ. — Нема другого? Дежь *тамтой*.

Тамтой лежавъ єму каменемъ на серци, а спытати про него, бодай въ першôй хвили не выпадало. По тôмъ сердечнôмъ привѣтѣ стрыя Альфредъ и Міся пригадались собѣ взаимно. Обоє зъ одною думкою глянули на себе.

— То вôнъ!

— То она!

Одно другому выдалось такимъ, якъ обоє сподѣвались.

— Добре ты намъ, Альфреде, казавъ ждати на себе; а такъ давно обѣцявъ! И не приѣхати впростъ тутъ, але до Скалы. Не дуже, видко, спѣшно було тобѣ до насъ.

Альфредъ чемнымъ усмѣхомъ подякувавъ за се.

— Даруйте менѣ, дорога, втома. Чи я мавъ приѣздити тутъ хоровати? А я бувъ майже хорый по подорожи.

— Якъ разъ тому треба було до насъ приѣхати, — вôдозвалась Міся. — Хто тамъ мôгъ тебе пильнувати въ тôй *тяжкôй хоробѣ?*— додала жартомъ, але не безъ замѣру, щобъ за то довѣдатись, що Альфредъ зробивъ зъ товаришемъ подорожи.

Але пôйдôмъ ще трохи высше. А що тутъ ходить о особу духовну, то мусимо застерегти ся зъ горы противъ всякихъ закидôвъ. Знаємо пожертвоване и заслуги нашого духовеньства около пôддвигненя нашого народу и радѝ бы, щобы оно мало якъ найбôльшу повагу въ народѣ; але зъ другои стороны розважаємо и то, що особы духовнѝ суть также люде, въ котрыхъ хочь неразъ буває духъ бодрый, то тѣло слабе, и длятого якъ и для удержаня поваги самого духовеньства, осмѣляємось пôднести фактъ, про котрый намъ доносять зъ одного села — такожь не скажемо выразно, де: може въ Сокальщинѣ, а може въ Равщинѣ. Вырываємо кôлька слôвъ изъ надôсланои намъ дописи: „...называє себе защитителемъ руского народу, але на тоє не уважає, що теперь тяжкій рôкъ и що збôжє дуже дороге, тôлько, щобы й найбѣднѣйша зарôбниця Русинка прийшла до сповѣди, якъ не принесе бохонецъ хлѣба и 3 кр., то єѣ не высповѣдає". Отче! Выжь то заступникъ Спасителя нашого и слуга єго св. Церкви?! Розважте, чи такъ годить ся. Знаємо, що вы, такъ якъ и всѣ мы грѣшнѝ, маєте свои людскѝ потребы; але коли терплять другѝ, чижь не годить ся и намъ терпѣти? А вже найменше не лицюють слова на устахъ, котрымъ дѣла не вôдповѣдають. Приймѣть же такъ щиро тѝ, хочь прикрѝ слова, якъ щиро мы ихъ пôдносимо, не длятого, щобы ослабляти духа побожности, але щобы скрѣпити хвалу Божу и любовь ближнього.

Справы соймовѝ.

Комісія буджетова залагодила вже свою роботу и буджетъ на рôкъ 1892 вже замкнено. Тую часть буджету, котра обнимає запомоги для театрôвъ и товариствъ музичныхъ залагодила комісія такъ, що вносить, щобы польскому театрови въ Краковѣ удѣлити 8.000 зр. пôдмоги до розпорядимости Выдѣлу краєвого. На театръ польскій у Львовѣ вносить субвенцію въ сумѣ 24.000 зр. якъ торôкъ. Для театру руского пôдъ зарядомъ товариства „Руска Бесѣда" прелімінує 7.250 зр. субвенціѣ. Для товариства музичного въ Краковѣ 800 зр., для консерваторіѣ товариства музичного въ Краковѣ 2.000 зр., Товариству музичному у Львовѣ 3.000 зр., товариству „Гармонія" у Львовѣ 300 зр., товариству спѣвацкому „Лютня" у Львовѣ 500 зр. Гадъ петиціями „Еха" львôвского „Лютнѣ" краковскои, товариства музичного въ Перемышли и краєвого товариства музичного вносить комісія перейти до порядку дневного. Такъ само и надъ петиціями директорôвъ театрôвъ провінціональныхъ Лукіяна Квециньского, Іосифы Пясецкои и Станіславы Лясоцкои. Всѣ петиціи о пôдпомоги на образоване въ музицѣ и спѣвѣ вносить комісія передати Выдѣлови краєвому до розслѣду и евентуального увзгляднення.

Вôдтакъ комісія полагодила часть прелімінаря „на цѣли рôльництва й гôрництва". Сей вôддѣлъ принято зъ незначными тôлько змѣнами згôдно зъ прелімінаремъ Выдѣлу краєвого. При петиціи заряду кулокъ рôльничихъ о пôдвысшене субвенціѣ на кошты закладаня и люстрацій та на уряджуване зъѣздôвъ, посолъ Сѣчиньскій забравъ слово и пôднѣсъ, що переконавъ ся, що кулка суть дуже пожиточнѝ, зовсѣмъ не занимають ся квестіями политичными и не мають тенденціѣ польонізаційнои у всхôднôй Галичинѣ; — поставивъ отже внесене, щобы для кулокъ пôдвысшено субвенцію зъ 3.000 на 9.000 зр. — Посолъ Скшиньскій признавъ якъ и о. Сѣчиньскій хосеннôсть кулокъ, але зъ огляду на трудне положене фінансове краю внѣсъ, щобы пôдвысшити субвенцію не на 9.000, а лишь на 5.000 зр. — Комісія приняла внесене посла Скшиньского.

Посолъ Сѣчиньскій высказавъ ся такожь похвально про дѣяльнôсть вандрôвныхъ учителѣвъ рôльництва и просивъ присутного на засѣданю члена Выдѣлу краєвого, посла Романовича, щобы выславъ такого учителя до повѣта збаражского. Дальше зазначивъ пос. Сѣчиньскій потребу заведеня въ низшихъ школахъ рôльничихъ науки ветеринаріѣ, котрои могли бы удѣляти вандрôвнѝ учителѣ.

По замкненю буджету позôстає ще справа обдуманя способу якъ покрыти недобôръ. Пôдкомісія радить надъ сею справою вже вôдъ кôльканацять днѣвъ и єсть того погляду, що передовсѣмъ треба порѣшити, чи Соймъ має вôйти на дорогу конверсіѣ, чи пôдвысшити додатки до податкôвъ и затягнути позычку на часткове покрытє недобору. Теперь, коли вже приѣхавъ дръ Дунаєвскій, то справа рѣшить ся до кôлькохъ днѣвъ.

Буджетъ краєвый выказує въ выдаткахъ на 1892 р. суму **6,374 665** зр.; доходы власнѝ прелімінує комісія буджетова въ сумѣ **898.334** зр., позôстає отже недобôръ въ сумѣ **5,476.331** зр. При задержаню дотеперѣшного додатку до податкôвъ по **36** кр. лишивъ бы ся ще недобôръ въ сумѣ **1,696.331** зр., котрый треба буде покрыти або пôдвысшенємъ додаткôвъ до податкôвъ, або позычкою. Колибъ соймъ ухваливъ ще двѣ позиціи: на годôвлю худобы и фондъ на касарнѣ, то недобôръ збôльшивъ бы ся до сумы **1,948.831** зр а тогды на покрытє єго треба бы пôднести додатокъ до податкôвъ о $18\frac{1}{2}$ кр. або разомъ **$54\frac{1}{2}$** кр. вôдъ кождого риньского безпосередныхъ податкôвъ. Въ кругахъ посольскихъ припускають однакожь, що выдатокъ на годôвлю худобы и на фондъ касарняный дасть ся обнизити, а тогди позôстане дѣйстный недобôръ 1,818.831 зр., для котрого треба буде вышукати покрытє, а на случай покрытя єго додатками до податкôвъ, треба бы наложити додатокъ въ высотѣ **53** кр. Нинѣ або завтра рѣшить ся, якъ той недобôръ має бути покрытый. Однѝ зъ членôвъ комісіѣ думають, що треба взятись до конверсіѣ, другѝ знову хотять мѣрного пôдвысшення дотеперѣшныхъ додаткôвъ и покрытя решты недобору позычкою.

Допись.

Зъ бродского повѣта.

(Упôмненє „Народнои Часописи").

Мы читаємо въ вашôй цѣннôй часописи о нуждахъ и недостаткахъ нашихъ учителѣвъ, котрѝ жалують ся на свою платню и на сей голодовый рôкъ, котрѝ кажуть, що мають малѝ дѣти и старыхъ родичѣвъ, а не мають способу ихъ живити. А чому „Народна Часопись" не вôдозве ся и про насъ селянъ? Коли другимъ бѣда, то щожъ казати про селянъ, зъ котрыхъ не оденъ має моргъ або два пѣскового ґрунту и кусень болотнистои сѣножати, а маючи троє або й четверо малыхъ дѣтей и старыхъ родичѣвъ, мусить ихъ живити. Але бо ще мусить вôнъ зъ того заспокоити всѣлякѝ потребы, якъ громадскѝ, такъ и краєвѝ. А возьмѣмъ же на примѣръ и тыхъ, що не мають анѣ кусня поля, лишь живуть изъ щоденного зарôбку и не мають де заробити. Бо то, бачите, не лишь у насъ, але всюды о зарôбокъ дуже трудно, та ще й платня мала; у насъ дорослому паробкови платять 20 до 24 кр., а дѣвчатамъ и хлопцямъ 12 до 14 кр., а навѣть и такого зарôбку трудно захопити.

— Міся добре каже, — докинувъ батько по французски — треба було впростъ до насъ ѣхати, маю тобѣ се за зле.

— Якѝ вы добрѝ! — шепнувъ Альфредъ — але въ Скалѣ пôдчасъ недуги я мавъ и товариство и доглядъ.

— А! то ты найшовъ кого въ Скалѣ? — спытала Міся, хочь знала добре, що тамъ нѣкого не було и що Альфредъ хоче говорити о товаришу.

— Нѣкого, але я мавъ при собѣ товариша.

— Отъ добре, що пригадавъ менѣ — вôдозвавъ ся ґрафъ. (Міся почервонѣла и вôдвернулась) — що стало ся зъ тымъ хлопцемъ, зъ тымъ.... зъ тымъ.... якъ то єго звуть?... отъ не пригадую собѣ.... пôдданымъ моимъ, що вчивъ ся на фельчера.

— На фельчера? — спытавъ здивованый Альфредъ — нѣ, на доктора!

— То майже все одно, але що ты зъ нимъ зробивъ?

— Вôнъ тутъ.

Всѣ мимоволѣ оглянулись цѣкаво.

— Чомужъ не вôйшовъ зъ тобою! — спытала Міся.

Альфредъ хотѣвъ уже вôдповѣсти, але ґрафъ перебивъ єму:

— Чому не вôйшовъ? По щожь мавъ входити? Се дуже розумный поступокъ зъ єго стороны, се менѣ подобаєсь. Пôшовъ на хутôръ — онъ якъ!

— Позволь, дорогій стрыю, — вôдозвавъ ся Альфредъ и также почервонѣвъ — мы хиба зовсѣмъ не розумѣємось. Я привѣзъ зъ собою — сказавъ выразно — мого приятеля, доктора Остапа. Вôнъ не вôйшовъ зô мною, бо може нагальне зворушенє, або й инша причина не дозволила єму.

— Хорый може? — спытала журливо Міся, зближаючись до дверей.

Тутъ сцена роздвоѣла ся; ґрафъ чувъ потребу и вôдповѣсти Альфредови и насварити вôдходячу доньку. Не мôгъ встояти, тôльки хопивъ Місю за руку и сказавъ скоро:

— Снить ся тобѣ, Альфреде, — приятеля?

— Такъ єсть: приятеля, дорогій стрыю.

— Такого чоловѣка....

— Дуже чесного и приличного чоловѣка, котрый бувъ зô мною въ найперших сальонахъ.

— Такій хлопъ?

— Стрыю любый — вôдповѣвъ Альфредъ — нинѣ нѣхто не зважає на рôдъ.

Таку страшну для ґрафа гадку годѣ було ще щирѣйше и безоглянднѣйше выповѣсти. Отворенѝ уста ґрафа замкнулись нагально, затялись, ґрафъ посинѣвъ, потôмъ поблѣдъ и кинувши окомъ на Альфреда, сказавъ:

— Кождый єсть паномъ свого пересвѣдченя и поступованя. Ты, пане ґрафе, можешь жити въ приязни, зъ кимъ хочешь, можешь вѣрити въ се, въ що кажуть тобѣ рôжнѝ мудрагелѣ; я держу ся все старыхъ обычаѣвъ и вѣры. Хлопъ все останесь хлопомъ, простакомъ, якъ не чимъ гôршимъ. — Послѣднѝ слова вымовивъ гнѣвно, вôдвернувъ ся и вôдôйшовъ.

Альфредъ мовчавъ.

— Той чоловѣкъ — шепнувъ до Місѣ — на стôлько делікатный, що не смѣвъ самъ увôйти; хочь я єго просивъ, лише черезъ мене пытає стрыя, чи позволить єму представитись и подякувати.

— Чуєшь, тату? — кликнула Міся, и повторила слова Альфреда майже зъ обуренємъ. — Справдѣ, я не пôзнаю тебе, тату, — у тебежъ серце добре.

— То проси єго сама, коли хочешь, — сказавъ ґрафъ — нехай увôйде, поклонить ся и йде собѣ до лиха!

— Коли такъ, то радше нехай не входить; — сказавъ Альфредъ — вôнъ не привыкъ до такого поведеня.

— То привыкне! — вôдповѣвъ ґрафъ — чи ты хочешь накинути менѣ єго на товариша?

— Нѣчо злого не сталось бы; се чоловѣкъ образованый и добре выхованый.

— Тôльки ты не перехвалюй єго.

(Дальше буде.)

Отакъ то нашѝ селяне нуждають и такъ нудять свѣтомъ. Не оденъ жие безъ кусника хлѣба и ложкою прошеного борщу. Не одна дитина каже: Дай, тату, ѣсти! — а тутъ треба не па одно дати, о не однômъ подумати, треба заплатити всѣлякѝ тягары. Може бы то нашѝ послы яхъ о тômъ подумали, шобы намъ стало лекше, щобы змеишились тягары.

Василь Ф., селянинъ зъ бродского повѣта.

(Слôвце вôдъ Редакціѣ: Честный дописувателъ прислав намъ допись пôдъ наведеньмъ повысше заголовкомъ, хочь вôнъ трошки невыразно бувъ написаный и мы бôльше его догадались. Намъ видить ся, що ч. дописуватель мавъ на гадцѣ упôмнути ся о селянъ а не насъ упоминати. Та й добре зробивъ. А хочь бы и насъ упоминавъ, то мы бы за се не погнѣвались. Мы певно радо пôдносили бы всякѝ потребы нашого селяньства, а коли може за мало ихъ пôдносимо, то вина въ тômъ и самыхъ письменныхъ селянъ, бо за мало дають намъ знати про то, що селянъ болить, що имъ потреба. Мы изъ своеи стороны готовѝ завсѣгды боронити доброи справы нашого селяньства. *Ред.)*

Перегляд политичный.

Є. Вел. Цѣсарь вернувъ вчера рано зъ Будапешту до Вѣдня.

Вѣденьскѝ ґазеты довѣдують ся, що спôльнѝ Делеґаціи зберуть ся въ послѣдныхъ дняхъ мая, а сесія ихъ потягне ся около трохъ недѣль. Теперь вôдбувають ся нарады надъ уложенемъ спôльного буджету на рôкъ 1893.

На вчерашнômъ справозданю вѣденьского посла Сомаруґи прийшло до великои бійки межи ліберадами а соціялістами. Лібералы побили соціялістôвъ.

Анархістъ Равашоль признавъ ся до многихъ злочинôвъ, якихъ допустивъ ся. Мѣжь иншими признавъ ся вôнъ до 4 убійствъ розбôйничихъ и до того, що належавъ до фальшôвниковъ грошей, але выпирає ся рѣшучо, мовь бы то вôнъ пôдкладавъ бомбы дінамітовѝ. Слѣдство выказало що Равашоль бувъ начальникомъ анархістôвъ, що доконавши убійства въ Монбрісонъ зрабувавъ 30.000 франкôвъ, котрѝ зложивъ въ банкахъ и вôдтакъ ихъ зъ вôдтамъ по трохи выймавъ, наконець зôзнавъ оденъ зъ его товаришѣвъ, що то Равашоль укравъ дінамітъ въ Соасі и десь его закопавъ.

О арештованю Равашоля доносять теперь трохи инакше якъ первѣстно. Его спôзнавъ въ однômъ шинку кельнеръ, котрому впало въ очи, що Равашоль оповѣдавъ о выбуху при ул. Кліші такъ докладно, якъ бы тамъ бувъ. Кельнеръ вышукавъ ґазету, въ котрôй бувъ помѣщеный опись злочинця и переконавъ ся, що має дѣйстно того злочинця передъ собою Вôнъ давъ отже потайкомъ знати поліціи. Явило ся заразъ двохъ аґентôвъ и арештували Равашоля, котрый бувъ зовсѣмъ спокôйный и ажь передъ самою поліцією ставъ боронити ся. Кельнеръ, що выкривъ Равашоля дôставъ 1000 франкôвъ нагороды.

Новинки.

Львôвъ дня 20 марта (1 цвѣтня).

— **Громадѣ Селиска** въ повѣтѣ бобрецкômъ удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь на вôднову и внутрѣшне прикрашене церкви 50 зр. запомоги.

— **Часъ функціѣ консерваторовъ старинностей**: проф. дра Людвика Цвиклиньского, дра Войтѣха гр. Дѣдушицкого въ Єзуполи, гр. Кароля Лянцкороньского въ Розддолѣ, проф. дра Іосифа Лепковского въ Краковѣ, Володислава Ловиньского у Львовѣ, проф. Славомира Одрживольского въ Краковѣ, Володислава Пшибыславского въ Чортовци, проф. дра Исидора Шараневича у Львовѣ, гр. Ив. Шептицкого въ Прилбичахъ, дра Стан. Томковича въ Краковѣ, и проф. Юліяна Захаріевича у Львовѣ продовжило ц. к. Міністерство просвѣты на лѣтъ пять и затвердило ихъ въ тômъ урядѣ почестнômъ на протягъ тыхъ лѣтъ.

— **Перенесеня**. П. Міністеръ справедливости перенѣсъ нотаря въ Старôй Соли, Норберта Мокрицкого, до Николаєва.

— **Именованя въ краєвômъ Выдѣлѣ**. Краєвый Выдѣлъ заименувавъ на вчорашнômъ своѣмъ засѣданю секретаря Выдѣлу краєвого, дра Вячеслава Недѣльского, радникомъ краєвого Выдѣлу а титулярного секретаря, Вільгельма Стадницкого дѣйстнымъ секретаремъ.

Выдѣлъ Львôвского „Бояна“ на оногдѣшнômъ засѣданю своѣмъ рѣшивъ заснувати школу спѣву для членôвъ менше вправныхъ а управу єѣ поручивъ п. Богданьскому; принявъ въ члены спомагаючѝ пп.: Кахникевича, В. Левицкого, дра Олеськова, Телишевского, Ол. Чеха, Мар. Левицкого и о. Редкевича, въ члены дѣйстнѝ принявъ выдѣлъ п. Олекс. Essay Кончевича. Голова товариства п. Вол. Шухевичь вôдчитавъ письмо много заслуженого композитора Миколы Лисенка, въ котрômъ Лисенко дякує за почестне членьство, якимъ надѣливъ его выдѣлъ „Бояна“.

— **Выдѣлъ філіѣ Товариства „Просвѣта“ въ Самборѣ** повѣдомляє всѣхъ Вп. Членôвъ, що загальнѝ зборы тогожь Товариства вôдбудуть ся въ четверъ 7 цвѣтня 1892 о год. 1 по пол. въ комнатахъ „Рускои Бесѣды“ въ Самборѣ зъ слѣдуючою програмою: 1. Справоздане уступаючого выдѣлу. — 2. Выбôръ нового выдѣлу. — 3. Внесеня членôвъ. — 4. Вôдчитъ о садôвництвѣ о. С. — О численну участь просить ся. — Вôдъ выдѣлу філіѣ тов. „Просвѣта“ въ Самборѣ.

— **„Руска Бесѣда“ въ Перемышли** дає завтра, т. є. въ суботу 2-го цвѣтня музикально-вокальный вечерокъ зъ вôдчитомъ и деклямацією, при участи „Перемыского Бояна“. Проґрама богата и добôрна. Початокъ о годинѣ 8-ôй вечеромъ.

— **Товариство „Рускихъ женщинъ“ въ Станіславовѣ** уладжує въ недѣлю дня 3 цвѣтня другѝ вечерницѣ въ комнатахъ „Рускои Бесѣды“. Въ програму входять: вôдчитъ, декламаціи, спѣвы, гра на фортепянѣ и товарискѝ забавы. Запрошень не розсылаєсь. — Вступъ вôдъ особы 30 кр.

— **Проґрама** музикально-декляматорского вечерка устроюваного рускими коломыйскими товариствами при спôвудѣлѣ хору мѣщаньского дня 3 лат. цвѣтня 1892 р. въ сали тов. „Родина“ въ Коломыи въ память XXXI. роковинъ смерти Тараса Шевченка: I. Вступне слово. — II. Воробкевичь-Шевченко: „Минають дни“ — выконає хоръ мужескій. — III. Шевченко: „Причинна“ — деклямація, выголосить п. Р. А. — IV. Ліштъ: „Рускѝ мельодіи“ — фортепянъ, выконає п. К. — V. Вахнянинъ-Шевченко: „Ой по горѣ роменъ цвите“ — выконає хоръ мѣшаный. — VI. Шевченко: „Кавказъ“ — декламація, выголосить п. Н. А. — VII. Беріотъ: „Варіяціи“ — скрипцѣ въ фортепяномъ, выконають пп. Х. Х. — VIII. Вербицкій-Шевченко: „Завѣщанє“ — выконає хоръ. — Початокъ точно о год. 8 вечеромъ. Вступъ на салю 50 кр. для селянъ и мѣщанъ 15 кр.

— **Др. Северинъ Даниловичь** вписаный на лісту адвокатôвъ зъ осѣдкомъ въ Коломыи.

Змѣна властителѣвъ. Ґр. Стан. Висневскій набувъ за міліонъ двѣста тысячь франкôвъ маєтности Лôмна въ повѣтѣ турчаньскômъ, обнимаючѝ 11 тысячь морґôвъ вôдъ князя Пармы.

— **Огнѣ**. Великій огонь навѣстивъ дня 30 марта мѣсто Городокъ. О 1 годинѣ по пôвночи велика заря та зойкъ звонôвъ побудили мешканцѣвъ. Охотнича сторожа огнева, залога войскова и кождый хто чувъ ся на силахъ нести нещасливымъ помôчь, кинули ся заразъ въ сторону зъ вôдки видко було зарю. Страшный видъ представивъ ся на мѣсци. Бôльше якъ 20 будынкôвъ стояло въ поломеняхъ. Розшалѣлый елементъ не дававъ приступити и ратувати. Въ короткômъ часѣ осѣло попеломъ 40 домôвъ мешкальныхъ разомъ зô стодолами и иншими забудованями господарскими. Обмеженє огню належить завдячити войсковôй залозѣ, що прибула пôдъ командою пп. офіцирôвъ зô своєю сикавкою и зъ правдивымъ пожертвованємъ працювала при огни. Въ поломеняхъ згинула 25-лѣтна женщина, котра выратувавши зъ огню свою дитину, кинулась до палахкотячои хаты, щобы ще вынести де що зъ одежины и бôльше не вернула. Такожь згинуло кôлька штукъ худобы и коней. Огонь бувъ мабуть пôдложеный. — Въ повѣтѣ городецкômъ навѣстивъ огонь дня 20 лютого с. р. громаду Великополе. Огонь повставъ въ хатѣ Бояновскои зъ неосторожности пôдчасъ вареня обѣду и знищивъ до тла 32 загороды. Страта неубезпечена выносить понадъ 13.000 зр. — Въ громадѣ Воля Баранецка, въ повѣтѣ самбôрскômъ згорѣли три загороды, шкода выносить 990 зр., убезпечена на 820 зр. Подозрѣне пôдпаленя паде на братôвъ Чемрылôвъ, котрѝ убезпечили свою хату, вартуючу ледво 150 зр. на 370 зр. и такимъ чиномъ хотѣли вызыскати асекурацію. — Дня 29 марта о 4-ôй годинѣ по полудни повставъ въ невыслѣдженои доси причины огонь въ Яворовѣ на малômъ предмѣстю и за пôвтретя годины знищивъ цѣлый маєтокъ слѣдуючихъ одинацятьохъ, переважно бѣдныхъ зарôбниковъ: Тиндика, Василя и Петра Маковеѣвъ, Ивана Соиовского, Илька Бриндаса, Бонавентуры Рожака, Осипа Балилы, Сенька Каламунецкого, Осипа Процика, Гамелы и Стефана Куцика. Сторожа огнева не могла нѣчого здѣяти задля недостатку воды, хочь величезный ставъ вôддаленый вôдъ огню ледво на 1000 крокôвъ; але що доѣзды до него дуже занедбанѝ, дôбрати ся до воды трудно то и ратунокъ бувъ неможливый.

— **Смертельнѝ поцѣлунки**. Лѣкарѣ остерѣгають дуже, абы не цѣлувати малыхъ дѣтокъ въ уста, особливо въ теперѣшныхъ часахъ инфлюенцы та всѣлякихъ горляныхъ недуґъ. Найнебезпечнѣйша для дѣтей недуга діфтерія удѣляє ся найчастѣйше дѣтямъ черезъ поцѣлунокъ въ уста. Лѣкарѣ пересвѣдчили ся рѣшучо, що у дорослыхъ діфтерія обявляє ся дуже часто лишь хрипкою або легкимъ запаленємъ въ горлѣ або опухненємъ міґдалôвъ горляныхъ и уважає ся за просте перестудженє однакъ поцѣлунокъ зложеный на уста дѣтей такою захриплою особою наводить на нихъ передчасну смерть.

— **Семелѣтный пôдпальникъ**. Дня 21 м. м. згорѣла загорода Яцка Великого въ Ковеничахъ, (повѣтъ самбôрскій), котрый потерпѣвъ страту на 660 зр. Огонь пôдложивъ и пôдпаливъ хату сѣрникомъ 7-лѣтный сынъ погорѣлця разомъ зъ другимъ хлопцемъ, що самъ батько видѣвъ зъ далека.

Переписка Редакціѣ.

Вп. Дописувателъ въ Черпел: Ваше письмо мы одержали, але не можемо зрозумѣти зъ него, о що Вамъ иде. Одно лишь, здаєсь намъ, що мы вырозумѣли зъ него, а то, що при выборахъ станули панъ-отцѣ духовнѝ, рускій и польскій, и жиды по однôй сторонѣ, а мѣщане по другой. Наколи такъ, то певно що то дивно выглядає коли стадо иде въ иншу сторону, якъ пастирѣ; але при выборахъ бував всѣляко и намъ нѣяке дѣло мѣшати ся до выборѣвъ та ще и лаяти мѣщанъ латиньского обряду такими словами, якъ вы то робите. Коли мѣщане, Русины и Поляки, держать ся разомъ, то дай Боже, щобы такъ и всюды було. Носити ся зъ дописею по иншихъ ґазетахъ у насъ нема часу; впрочôмъ мы Вамъ ручимо, що єѣ не помѣстить жадна ґазета. — **Вп. И. Ш. въ Коб.**: 1 зр. передали мы куды слѣдувало. — **Вп. Автономъ**: Вашои дописи не можемо въ цѣлости умѣстити, бо у насъ залягають задля браку мѣсця другѝ важнѣйшѝ.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Прага 1 цвѣтня. Засѣдане комісіѣ у годовои вôдрочено до нинѣ.

Парижь 1 цвѣтня. Арештовано анархіста Деляноа, котрый мавъ пôдложити бомбу въ домѣ при улици Кліші.

Петербургъ 1 цвѣтня. Станъ здоровля Ґірса не полѣпшивъ ся.

Берлинъ 1 цвѣтня. Вѣсть о смерти Ґірса доси не потвердила ся.

Поѣзды зелѣзничѝ.

Пôсля середно-европейского часу (Вôдъ 1 жовтня 1891).

До Львова приходять:

8 31	п. особ.: зъ Сухои, Хирова, Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя.
3 10	п. особ.: зъ Сухои, Хирова, Гусятина, Станіславова, и Стрыя.
11 12	п. особ.: зъ Пешту, Лавочного, Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станісл. и Стрыя.
6·17	п. особ.: зъ Сучавы, Черновець, и Станіславова.
1 22	п. особ. **7 23** п. посп.: зъ Букарешту, Яссъ, Сучавы, Черновець, Станіславова и Гусятина.
11 22	п. особ.: зъ Коломыѣ, Саніславова и Гусятына.
7 50	п. мѣш.: зъ Равы Рускои.
3·46	п. мѣш.: зъ Сокаля и Белзця.

Зъ Кракова: о 8 50 п. особ., о 4 03 п. посп., о **7 15** п. мѣш. и **9 28** п. посп

Зъ Пôдволочискъ на Пôдзамче: о **2 38** п. мѣш., о **2 08** п. пос. и о **7 01** (часъ львôвскій) п. особ.

Примѣтка: Годины надрукованѝ грубыми числами означають часъ нôчный вôдъ год. 6 вечеръ до год. 5 мін. 59 рано.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнû“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ також для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця переробленый на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

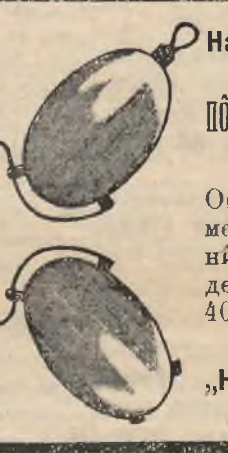
Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и вôспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вонъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усороняе веснѣвки, родимû плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1-50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

Найдешевше жерело предметôвъ оптичныхъ у Львовѣ

пôдъ **КОПЕРНІКОМЪ**

ул. Театральна ч. 6 (пляцъ св. Духа)
напротивъ головного одваху.

Окуляры, цвікеры, барометры, термометры, мікроскопы, машины електричнû, райсцайґи, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарации найдешевше
40 и найскорше.

Замовленя зъ провінціѣ адресувати:
„Новый оптикъ пôдъ Коперникомъ“
ул. Театральна ч. 6. у Львовѣ.

Пошукуе ся Дячка

зъ хорошимъ голосомъ добре обзнакомленого зъ спѣвомъ и уставомъ церковнымъ, тверезого и честного. Платня 40 зр. и приходы, а за помôчь при господарствѣ харчь у священика. Зголошуватись до гр. к. Уряда парохіяльного въ Побуку почта Сколе.
52 Зъ почтеніемъ.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 К°

Пôдроблюване забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ исклепахъ зъ лакôтками, також по цукорнях.

ПРИГОТОВЛЕНЕ
на
ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ
ц. и к. ВОЙСКОВû ШКОЛЫ
починае ся въ приватной войсковой приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.
директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обемъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовû и господарскû обявы обширно и предметово.** Всеже при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якû на насъ накладае побôльшене обему, **высокôсть предплаты** зôстае **незмѣнена,** така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатû змѣстомъ числа **1 зр.**

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11.

ЗАЯВЛЕНЕ.

На пôдставѣ розлѣдôвъ и попитокъ хемічныхъ посвѣдчаю, що горѣлка **„Балабанôвка“** есть **выстоялою** и **очищеною** житнôвкою, свободною вôдъ **недоґону** (фузлю) и подôбныхъ примѣшокъ. На тôй пôдставѣ заявляю, що она есть чистымъ, **здоровымъ** и **гіґієнічнымъ** напоемъ горячимъ (спірітусовымъ), котрый на укладъ людскій дѣлае такъ само якъ **правдивый Конякъ.**

Львôвъ дня 16 марта 1892.

Дръ Бр. Радзішевскій в. р.
Професоръ хеміѣ на университетѣ львôвскôмъ.

1 літрова бутелька за 90 кр.

поручае

Торговля КАРОЛЯ БАЛАБАНА
у Львовѣ. 40

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера